

האבות המקימים מאת שלומית ליפשיץ ©

שתי תובנות שהיו לי על החיים התערערו בשבת קיצית אחת בכיתה בית. הראשונה הייתה קשורה לעולם המבוגרים - הייתי משוכנעת שהמבוגרים לעולם אינם ישנים. הורי היו משכיבים אותי לישון ואז היה נשמע הדהוד צעדיהם המתרחקים על המדרכה בלילה החשוך עם קולות התנים ובבוקר היה מישהו מבוגר מעיר אותי. אם הייתי מתעוררת באמצע הלילה – תמיד היה שם הורה, לרוב אחד האבות של ילדי הכיתה, שהיה מזדרז אלי.

התובנה השנייה שהתערערה, קשורה לאבות - עד לאותה שבת חשבתי שאבות עושים דברים בצורה מסורבלת, בדומה לדרך שבה אבא היה מסרק אותי, בתנועות חדות, עם שביל בצד כאילו הייתי בן. ידעתי שאבות לא ממש מבינים. אפשר לסדר אותם.

באותה שבת התעוררתי, כרגיל, לקולות הבוקר, הקריאה המונוטונית, הקצובה, כמו מודאגת מעט, של תור הצווארון והבעות התהייה קלי הדעת של הצוצלת.

עדיין לא הגיע האבא התורן. קמתי ללכת לשירותים. ראיתי את מוסי, אבא של אמנון, שוכב על גבו, ישן לגמרי ונוחר, על מיטת הספסל של 'ההורה הישן'. ככה גיליתי שגם מבוגרים ישנים. כשחזרתי הוא כבר התעורר. הוא ישב, שיערו סתור. נראה מצוברח - עד שמצא את משקפיו. כשראה אותי התפשט חיוך חם על פניו והוא אמר, "מה יש מייד'לה? את לא יכולה לישון?"

קיוויתי שנוקי, אבא של טליה ש. יהיה התורן. כשנוקי היה תורן הייתה חגיגה. כיתר הילדים, לא הייתי יכולה לחכות שכבר תגמר ארוחת הבוקר. היינו עוזרים לפנות את השולחנות, לשטוף את הכלים ולסדר את הכיסאות בעגול. ואז היה מגיע הרגע המיוחל – נוקי היה מצביע על החור שבמרכז סנטרו הדשן ואומר, "הפעם אספר לכם את הסיפור האמיתי, על איך שקבלתי את החור בסנטר שלי". פעם סיפור תלאות בג'ונגלים של האמזונאס, במאבק נגד אינדיאנים נושאי כידונים מורעלים, פעם היה זה מעשה גבורה מול נאצי נושא סכין, או במלחמה על גדר הקבוץ נגד הסורים. תמיד, כשסיים, הייתי שואלת, כשאר הילדים, "הפעם זה באמת?" לאחר שהיה מבטיח, שהפעם זו אמת לאמיתה, כבר הגיעה השעה תשע בבוקר - הזמן ללכת לחדר ההורים.

גם לני, אבא של אילנה היה מספר סיפורים, בקול שקט, חם ונעים. הוא היה עושה אתנחתאות ארוכות ומרתקות, כדי לסדר את שרווליו. אריק, אבא של מרב, שידע לספר סיפורים ללא סוף, העדיף להוציא אותנו לשחק כדורגל או קריקט.

מי שהגיע לבסוף באותו בוקר היה מופתי, אבא של רותי ל. מופתי היה מקפיד תמיד שהכול יונח בדיוק במקום. למחרת המטפלות היו אומרות, "אנחנו יודעות מי עשה הקמת שבת אתמול!". הוא היה מביא משחקים.

כשסיימתי להתלבש היו כבר השולחנות ערוכים לארוחת שבת בבוקר - שלוה, חלב, חלה פרוסה, ביצה קשה, ירקות וגבינה.

רותי יצאה מהחדר שלה ורצה צוחקת אל אביה. הוא הוציא מכיסו שקית מלאה בבלורות צבעוניות, חדשות ואמר, "לכו לשחק עד ארוחת הבוקר".

זו הייתה עונת הבלורות. רותי ל. הייתה אלופת הכיתה. ידעה להפליק את הבלורה למרחק ובמדויק. הבלורה שלה כמעט תמיד פגעה בבלורה אחרת או נכנסה לבור. בזמן שרותי סדרה וניקתה את הבורות שפכתי את הבלורות על האדמה. הן היו מבריקות ובתוכן הבהיקו פרפרים רבי כנפיים בשלל צבעים שונים. אחת הייתה יפה במיוחד, בשלושה צבעים – ירוק צהוב ואדום.

לאחר שסיימתי לאכול את השלוה, אכלתי את הביצה הקשה. חלק מהחלמון היה רך וצבעו כתום עז. עלתה בי מחשבה שאני אוכלת אפרוח. רותי ל. שישבה לידי, ספרה את הבלורות, כבר בפעם השנייה. האפרוח נתקע לי בתחתית הגרון.

כשעמדתי לצאת הביתה, עמד מופתי בפתח, פרש את ידו מולי ובקול רם ומצווה שהסתיר גם שמץ זעיר של חיוך אמר, "תודה". מבושת מאד. הנחתי בידו את הבלורה בעלת שלושת הצבעים שבערה באגרופי.

בזמן שרכן לידי וטרח לנקות מהרצפה, בהבעת מיאוס, את בליל העיסה החצי מעוכלת של שלוה, חלב וביצה חצי קשה, אמרתי, "בביצה היה אפרוח ואני אכלתי אותו".

הוא הרים את פניו לגובה פני ואמר, כשעיניו מחייכות בשובבות, "זה היה אפרוח של ציפור רעה".

מעולם לא גנבתי מאז.

